

mindst mod dem, der støtter Hededyrkerne. Jeg har ingenlunde nævnt disse Eksempler for derved at vække Uvillie mod Lovforslaget, hvilket jeg heller ikke antager, man vil tro efter de første Udtalelser, jeg fremsatte, og jeg haaber, at det maa lykkes at opnaa Enighed, saa at disse ensidige Formaal ikke skal blive for dominerende.

Jeg skal saa tale lidt om selve Lovforslaget, og jeg skal begynde med Begyndelsen, nemlig Lovforslagets Titel. Lovforslaget hedder „Forslag til Lov om Naturfredning m. m.“, og jeg maa sige, at denne Betegnelse af Lovforslaget forekommer mig ikke helt tilfredsstillende eller fyldestgørende. Naar man taler om Naturfredning, falder ens Tanker ikke let paa Kirker eller Bygninger i det hele, men man tænker paa Naturen, og hvad dertil hører, paa Skov, Sø og lignende. I hvert Fald kan man ikke uden videre indrullere gamle Bygninger under Begrebet Natur. Der staar ganske vist foruden „Naturfredning“ et Par smaa Bogstaver, som betyder „med mere“, men jeg synes, at dette Spørgsmaal om Bevaring af vore gamle Bygninger er af saa overordentlig stor Betydning, at det ikke godt kan være tjent med at pusses ind under dette „med mere“, hvor jeg antager, at det er Meningen, at det skal høre hjemme.

Naar det i Lovforslagets § 1 hedder, at det skal være Kommissærens Opgave at sørge for Fredning af og uhindret Adgang o. s. v., kan det paa en vis Maade nok forsvares, men alligevel kan man ikke godt sætte de to Ting i saa nær Forbindelse med hinanden, fordi dette at frede en Ting i Virkeligheden er modsat det at skabe uhindret Adgang til denne Ting. Man kan sige, at Lovforslaget bestaar af tre Dele, og jeg er ikke helt klar over, om det er muligt paa fyldestgørende Maade at samle disse tre Ting i det samme Lovforslag. Det drejer sig for det første om Fredning af Bygninger, for det andet om Naturfredning og for det tredje om at skabe bedre Adgang for Befolkningen til saadanne Steder, som det maatte være ønskeligt, at den skulde have Adgang til, og hvis man paa god og forstandig Maade kan faa disse tre Hovedpunkter indordnet under det samme Lovforslag, skal jeg gerne, hvis jeg faar Lejlighed til det, bidrage mit til, at det kan ske.

I § 1 bestemmes, at der skal ansættes Fredningskommissærer. Jeg er ikke sikker paa, at det er nødvendigt, og føler mig ikke tilfredsstillet ved den Bestemmelse, at der skal ansættes saadanne Kommissærer i hvert Amt, fordi jeg tror, at en saadan Fredningskommissær i mange Tilfælde kunde blive til Besvær for Befolkningen og vilde blive en kostbar Indretning for det offentlige. Fredningskommissærernes Opgave skal nemlig være: „at sørge for Fredning af, uhindret Adgang til eller Udsigt over saadanne i vedkommende By eller Amdsraadskreds liggende Steder eller Bygninger, som det af landskabelige, naturhistoriske, historiske, kunstneriske eller arkitektoniske Hensyn eller af Hensyn til Befolkningens Friluftsliv er af væsentlig Betydning for Almenheden at bevare, have Adgang til eller Udsigt over“. Det er en meget omfattende Virksomhed, der saaledes tillægges Fredningskommissæren, og hvis han er meget ivrig i Tjenesten, dersom man tænkte sig, at der til Fredningskommissær udnævntes et af disse efter min Mening ret fanatiske Medlemmer af vort Samfund, som f. Eks. undertiden i ikke ringe Grad har forfulgt mig for det Opdyrkningsarbejde, jeg har haft meget med at gøre, kunde det godt være, at han kunde komme til at rejse en meget stor Del af den Tid, hvori han skal være Fredningskommissær, og da han dog skal have en ret betydelig Dagløn, kunde det blive en kostbar Foranstaltning for Samfundet, foruden at den vedkommende under sin Virksomhed maaske kunde blive til ret betydeligt Besvær for Befolkningen. Derfor er jeg ikke sikker paa, om det ikke vilde være bedre helt at undvære en saadan Fredningskommissær, medens det derimod nok er rigtigt, at der nedsættes Fredningskommissioner, som Vænnere af Naturfredningen eller de, som ønsker gamle Bygninger bevaret eller lignende, kunde henvende sig til.

Men ser vi paa, hvorledes Fredningskommissionen i § 2 er foreslaaet sammensat, maa jeg sige, at det forekommer mig ikke at være nogen heldig Maade. I Amdsraadskredsene skulde Kommissionen for det første bestaa af Fredningskommissæren, dernæst af et Medlem, valgt af Justitsministeriet, et Medlem valgt af Kultus-